la Burxa

Periòdic de Comunicació Popular

Sants i barris veïns · 5.000 exemplars · distribució gratuïta · mensual · març 2005 · núm 83

Miniwatt es nega a cedir al xantatge

[Més d'un centenar de treballadors de l'empresa de la Zona Franca realitzen una vaga de fam en defensa dels llocs de treball al poliesportiu de Sant Medir]

[La multinacional LG Philips anuncia el tancament definitiu de l'última de les seves fàbriques a Catalunya, tot i els seus beneficis rècord de l'any passat]

A principis de febrer, la direcció de la multinacional coreanoholandesa LG Philips anunciava el tancament de la seva última fàbrica a Catalunya (i de fet a tot l'Estat espanyol), el centre de fabricació de tubs de televisió Miniwatt situat a la Zona Franca. Una setmana abans ja havia anunciat el tancament de Lámparas Z, (veieu La Burxa núm. 82). En total són més de 1.000 els llocs de treball estables i amb salaris dignes els que han estat destruïts.

Aquest cop, però, els plans de la multinacional han topat amb un dels comitès d'empresa més combatius i amb més experiència i consciència de classe que encara existeixen al nostre país. Així, no és estrany que les primeres mobilitzacions no s'hagin fet esperar, i el cap de setmana del 26 i 27 de febrer més d'un centenar de treballadors i treballadores de Miniwatt es van tancar a les instal·lacions del poliesportiu de la parròquia de sant Medir i han realitzat un dejuni de 24 hores per tal de donar a conèixer la seva problemàtica.

[pàgina 3]

La Burxa

Cues llarguíssimes d'immigrants per tal d'aconseguir la regularització

El procés de regularització extraordinària d'immigrants *sense papers* impulsat pel govern espanyol ja ha tingut la primera conseqüència: les llarguíssimes cues de persones que busquen aconseguir els papers necessaris han fet aflorar la "invisible" bossa de veïns nostres que es troben en situació de desprotecció.

PAU CANELA

OPINIÓ

La sanitat privada es vol menjar la pública

El desmantellament d'aquest servei públic obriria un sucós mercat, i algunes empreses ja fan salivera.

[pàgina 2]

SANTS

Tan sols un de cada cinc santsencs amb dret a vot aprova el tractat de la Constitució europea

[pàgina 5]

ARREU

UPAS: La guàrdia pretoriana de Clos

Els antiavalots municiapls no paren d'acaparar els mitjans de comunicació per les seves actuacions violentes. Però, per què l'Ajuntament de Barcelona creà un cos d'antiavalots?

[pàgina 11]

ENTREVISTA

Feliu Ventura, cantautor d'Alcoi

[pàgina 12]

(parèntesi)

Consells per mimar-te

Crònica completa de la gala **Goya 2005**

Un DVD que passarà a la història *25 anys de La Polla Records*

[pàgines centrals]

editorial

El Carmel: dues perspectives diferents

Els veïns i veïnes del barri del Carmel no oblidaran mai el 26 de gener de l'any 2005. Van veure que amb l'ensorrament d'un edifici començava un dels fets urbanístics més importants i dramàtics del seu barri i, per raons òbvies, també de la Barcelona del disseny. No obstant això, el mateix problema no sempre desperta les mateixes sensibilitats i percepcions. En un costat de la moneda, tenim els polítics barallant-se amb clars signes electoralistes i interessos particulars. Com que la situació ho demanava, han desplegat tota la seva capacitat mediàtica de solidaritat (fins i tot Zapatero va visitar el barri del Carmel) i des del seu interior sortí el seu perfil més bancari: promeses monetàries a tot drap. En definitiva, només perceben l'ensorrament com un error de la Barcelona del disseny. En l'altre costat, tenim els veïns i veïnes. Els protagonistes reals de la història, preocupats per la part més humana dels fets: la seva vida, la seva casa, la família i els records guardats com a tresors.

El protocol de Kioto: com sempre, més paper mullat

Mentre que a escala mundial es decideixen grans projectes per intentar, aparentment, frenar la contaminació atmosfèrica com ara el Protocol de Kioto signat fa poc, la realitat ens fa dubtar dels bons propòsits de projectes tan grans. Els governs d'alguns països (només d'alguns: els EUA no han signat aquest pacte) es reuneixen per assegurar que reduiran les emissions de gasos i que aposten per un desenvolupament *sostenible*. A prop nostre, veiem com la cúpula de pol·lució continua al cel de la ciutat, veiem com d'altres contaminacions com l'acústica es resolen amb calaixos que tapen la llum del sol, ens adonem que els parcs urbans no són més importants que els hotels, i en general constatem que ningú no parla de fer alguna cosa real per aplicar aquests objectius. En l'àmbit mundial, les *bones* intencions del Protocol de Kioto acaben servint per entrar en un nou mercat, el mercat del CO_2. En l'àmbit local, no s'escolten les reivindicacions dels veïns perquè no són rendibles. En un sistema capitalista en què el que prima és el guany econòmic d'uns quants, no es pot esperar que aquests hi renunciïn. La lluita per l'ús sostenible dels recursos i la protecció del medi on vivim no es pot deixar en mans dels qui ostenten el poder.

opinió

Sanitat: privada 1 - pública 0

MERITXELL SÁNCHEZ-AMAT

Al sisè curs de medicina vaig estudiar una assignatura obligatòria anomenada Planificació i gestió sanitària. Era una dosi massiva de neoliberalisme aplicat a la sanitat. El discurs del professor portava implícit que la sanitat pública no pot funcionar de cap manera (amb un somriure irònic mig tort donava tots els arguments) i, davant la meva estupefacció, ningú l'hi discutia. El súmmum va arribar quan va explicar que la clau perquè el sistema sanitari funcioni és la plena ocupació. La cosa anava així: si tothom treballa, tothom podrà pagar-se assegurances privades per a la salut i el sistema públic només actuarà com a beneficència per a aquell mínim sector de població que no té recursos. Jo *al-lu-ci-na-va*, així, amb totes les lletres. Que aquell senyor tingués aquella opinió no em semblava ni bé ni malament, però que ho plantegés com el futur indiscutible de Catalunya que ja s'havia començat a construir i ningú li digués res em desesperava.

La campanya de desprestigi de la medicina pública és un dels gols més grans que el neoliberalisme ens està colant. Com que segons ells no funciona, compren serveis a la privada, emprant només criteris economicistes (fes-ho ràpid i barat) en detriment de la qualitat. Aquesta era la política dels governs pujolistes, i amb el tripartit la forma ha canviat una mica però persisteix el mateix problema de fons: falten diners.

Un dels arguments preferits dels gestors és: "Els recursos són limitats". O sigui, que hi ha el que hi ha i amb això ens hem d'apanyar. D'acord, una part del raonament és certa, però cal recordar que la despesa en sanitat de Catalunya i de l'Estat espanyol és de les més baixes d'Europa. Ens estan escatimant a base de bé!

No obstant això, no només es tracta d'invertir més diners. Si mirem l'exemple dels EUA, on el model de sanitat privada s'ha desenvolupat al màxim, ens trobem amb una paradoxa important: la despesa en sanitat és de les més altes del món amb uns resultats de qualitat ínfima. És a dir, gasten molt però no tenen beneficis en salut.

La clau és que amb la sanitat, com amb l'educació, no es pot jugar a fer diners perquè tracten amb material sensible, són dos béns comuns amb què no es pot especular. Per tant, no poden quedar en mans de particulars que cerquen el benefici econòmic, és massa important. Calen més diners i una millor gestió pública.

Quan treballes a la primera línia de la sanitat, sembla que no es valori el que tenim, que la gent (professionals i pacients) no en tingui cura. Cal que ens plantem i defensem la sanitat pública, abans que no sigui massa tard...

SALT DE PLENS

El Carmel: la muntanya dels pecadors

QUEL NESS

Va dir el *socialista* Nadal (com es pot arribar a desvirtuar el sentit d'un mot, mare meva!) en el ple de la cambra catalana que en el desastre del Carmel pagaran justos per pecadors, en referència a les dues dimissions que s'han produït de càrrecs més o menys tècnics però de confiança política. Defensar el que és indefensable és una de les principals ocupacions dels polítics professionals (fins i tot poden arribar a justificar l'holocaust, si cal).

Però és clar que en el cas del barri obrer barceloní *tothom és pecador*. Això ha quedat clar quan en l'hemicicle s'ha produït una situació curiosa. Resulta que a en Pasqual se li ha anat l'olla i se li ha escapat que CiU cobrava comissions del 3 % per l'adjudicació d'obres públiques, amb l'objectiu de finançar la coalició política. Ràpidament ha vist que l'havia vessat i davant l'amenaça d'en Mas de deixar de fer de comparsa ha rectificat, agafeu-vos, pel bé de Catalunya!

Però on llegiu Catalunya s'ha de llegir: la classe política corrupta (per activa i per passiva), el manteniment del fosc muntatge economicopolític de les obres públiques, "l'avui tapa'm tu que demà et taparé jo" i tot el que vulgueu pensar i més.

L'únic que de veritat interessa és mantenir la solidesa del sistema. Que la mamella no deixi de rajar. Que el tinglado no s'ensorri.

Els pecadors devien sortitr del parc de la Ciutadella escarxofats en els seus cotxes oficials, mentre que a fora una munió de desemparats només reclamaven que els tornessin el pis que els havien pres. Només el que era seu! Res més!

Què els ofereixen a canvi? Promeses, paròdies de debats, dimissions de caps de turc i algunes almoines per anar tirant. Fins i tot la visita de l'home de tarannà diferent i fons idèntic. Segurament després d'un llarg *via crucis* els veïns del Carmel acabaran cobrant el que reclamen. Ho pagarem entre tothom i no qui ho hauria de fer. Ningú més no dimitirà. Es continuaran negant comissions d'un tipus i cobrant-ne d'un l'altre. Però el que hauran perdut en el camí la gent del Carmel no hi haurà Déu que els ho pugui retornar. Ells també en són, de pecadors: el seu pecat és haver nascut humils.

CARTES A LA BURXA

Envia'ns el teu escrit a l'e-mail laburxa@laburxa.org o a Can Vies (c/ Jocs Florals, 42 BCN 08014) o a mà a la bústia de l'AC Arran (c/ Premià, 20).

Polítics = 'xoriços', lladres i 'mangants'

JORDI SOLER

El debat parlamentari del passat 24 de febrer va acabar de corroborar tot allò que la majoria hem sospitat des de sempre: que els partits polítics governants es financen posant la mà al calaix. Els uns van tirar pel cap als altres el famós 3 % de comissions per la concessió d'obra pública. Els silencis i retirades (es pot retirar un delicte?) no van fer més que corroborar la sospita. L'endemà a la feina, aquells companys tebis que sempre es pensen que exageres et venien a dir: "Hosti tu, que fort, són tots uns lladres!" Si mai les dones i homes corrents arribéssim a saber de quants calés estem parlant ens quedaríem esgarrifats.

Això no fa més que reafirmar la meva idea que la frase que el sistema que tenim és el menys dolent és un tòpic i una mentida. És un sistema dolent governat per polítics prepotents, lladres i incompetents que cal canviar al més aviat possible. És per això que us torno a dir: "Que se'n vagin tots!". I us emplaço a organitzar-nos als barris, a convertir-nos en un poder emergent que els controli i a no tornar-los a votar mai més.

la Burxa
Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns

La Burxa és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dimecres al CSA Can Vies (Jocs Florals, 42)
Periodicitat: Mensual
Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@laburxa.org
La Burxa no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta Burxa hi han col·laborat: Roser Benavent, Bernat Costa, Toni Gonzàlez, Ivan Miró, Gemma Parera Àlvarez, Guillem Sànchez, Pau Canela, David Positiu, Soto, Jordina, Laia i Meritxell Sánchez Amat, Mireia Monfort, Jou i Dani, Carme, Miquel Darnés, Yol, Irina Llopart, Casal Independentista, Comissió de Veïns de la Bordeta, Assemblea Can Vies, Col·lectiu Txinorris, Creación Positiva, Enric Codina.

Els treballadors de Miniwatt fan una crida a la societat catalana perquè boicotegi els productes LG Philips

El dejuni de 24 hores a Sant Medir només és el tret de sortida d'un reguitzell de mobilitzacions en les quals demanen la complicitat de la societat catalana. La més important és aconseguir una baixada significativa de les vendes d'LG Philips

Els tancats a Sant Medir passen el temps com poden LA BURXA

GUILLEM SÀNCHEZ ▪ **LA BORDETA**

El cert és que l'anunci de tancament de l'última fàbrica a Catalunya d'LG Philips no va ser una sorpresa total per als seus treballadors. Al marge del tancament una setmana abans de Lámparas Z, propietat de la mateixa multinacional, ja fa més de 20 anys que hi ha una política de la direcció d'anar eliminant llocs de treball a Europa en benefici d'altres països on la mà d'obra és sensiblement més barata. Així, dels més de 12.000 empleats que havia arribat a tenir Philips, els de Miniwatt són els últims 362 afectats. La seva producció ha estat desviada a les factories de Brasil i Indonèsia.

En aquest cas, però, els treballadors s'han dotat d'un comitè d'empresa que es caracteritza per una llarga experiència en diferents combats sindicals de tot tipus, des de les lluites per millorar les condicions laborals i contra la dictadura a principis dels 70, fins a la campanya contra la doble escala laboral d'ara fa pocs anys.

Per això, aquesta nova batalla la plantegen totalment diferent del que és habitual en situacions similars. En cap moment es limiten a una negociació per millorar una mica més les indemnitzacions d'acomiadament o les prejubilacions, sinó que advoquen per defensar els llocs de treball. Són conscients que les seves condicions laborals són molt millors que la mitjana actual, i que cada feina estable que es destrueix tan sols és substituïda per altres de precàries. La seva és una defensa del teixit industrial català, "l'única font de creació de riquesa productiva i no només especulativa", segons afirma un dels treballadors.

A més, a l'empresa hi treballen un centenar de dones d'entre 40 i 55 anys, massa joves per accedir a la prejubilació però massa *grans* per trobar un altre lloc de treball en condicions similars.

Aquest Comitè, on CCOO és majoritari, compta amb el suport formal de la direcció d'aquest sindicat, així com també de la Xarxa contra el Tancament d'Empreses i la Precarietat, que a la pràctica és qui ha aportat la majoria de gent que ha participat als piquets d'extensió i als diferents actes de solidaritat.

De moment han realitzat aquest primer dejuni, així com piquets d'extensió per tal d'informar el veïnat de Sants sobre la seva situació. Però saben que això no serà suficient i han convocat tota la societat catalana a una manifestació per al 6 de març, a més d'una vaga per al 17 del mateix mes, dia que pretenen dirigir-se al Parlament per proposar a la Generalitat que assumeixi la gestió de l'empresa si els seus propietaris continuen volent tancar-la. De fet aquest proposta ja ha estat fotmalitzada a través de dues diputades dels grups d'ERC i el PSC, que van comprometre's a presentar una proposició no de llei al Parlament en aquest sentit; però ara que ha arribat el moment de la veritat, la moció no ha estat presentada i cap de les dues diputades està localitzable pels treballadors de Miniwatt.

Naturalment, l'altra gran forma de pressió que proposen és el boicot als productes LG Philips i han editat un cartell demant-lo, ja que, evidentment, la multinacional renuncia a generar teixit industrial al nostre país, però no a continuar venent els seus productes per treure'n beneficis. De fet, el departament comercial no ha acomiadat ningú.

entrevista — **Juan Montero, president del Comitè d'Empresa de Miniwatt**

'Mentre quedi un treballador lluitant pel seu lloc de treball nosaltres el recolzarem'

LA BURXA

G. S. ▪ **LA BORDETA**

Primer una mica d'introducció. Què ha passat exactament?

La multinacional LG Philips ha anunciat el tancament de Miniwatt, la seva última fàbrica a l'Estat espanyol, per al proper 31 de març. Acomiaden els seus 362 treballadors, però tot està emmarcat en un procés que ha durat 20 anys i que ha significat la destrucció de més de 12.000 llocs de treball. En aquest temps Philips s'ha venut Tecnimagen, ha tancat Novalux, i des de la seva fusió amb la coreana LG s'ha accelerat el procés, i de fet van tancar Láparas Z unes setmanes abans que a nosaltres.

Normalment en aquests casos les mobilitzacions són per negociar a l'alça les indemnitzacions.

Sí que és cert. Però nosaltres no entrarem en aquest joc. Nosaltres lluitem pels llocs de treball, encara que és cert que el 80 % de la plantilla ja l'han anat liquidant de mica en mica, i els que quedem la majoria som molt grans, excepte un col·lectiu d'un centenar de dones d'entre 40 i 55 anys que si són acomiadades es queden totalment sense possibilitats de trobar una altra feina similar, o fins i tot qualsevol altre tipus de feina.

De totes formes les indemnitzacions ofertes són totalment míseres, tan sols prejubilacions al 80 % per als de més de 54 anys, i 45 dies bruts per any treballat per als més joves, cosa que significa que hi has de restar un 30 % d'impostos.

I si la plantilla decideix acceptar-ho?

Llavors és la gent qui ho decideix. Però no ens servirà una acceptació global, haurà de ser persona per persona, si queda un treballadors que decideix seguir lluitant pel seu lloc de treball nosaltres el recolzarem. No firmarem cap acomiadament, encara que la Generalitat els aprovi.

I com valoreu la solidaritat rebuda des de fora de l'empresa?

Nosaltres som de CCOO, de l'esquerra sindical de Comissions, el que significa que estem en contra de tots els pactes que ha signat el sindicat des dels Pactes de la Moncloa. Però com estem dins la direcció ens ha promès tot el suport que ens faci falta. També hem rebut suport de la Xarxa contra el Tancament d'Empreses i la Precarietat, però encara que aquest és un espai que promet molt, ara per ara és molt jove i no està totalment estructurat. També s'han creat plataformes de suport a Sant Vicenç dels Horts i a Terrassa, cosa que valorem molt positivament.

Seguint amb el tema dels suports socials. També heu organitzat piquets d'extensió. A mesura que les condicions laborals es deterioren tornen les velles pràctiques sindicals?

El problema no és que tornin aquestes pràctiques, el problema és que s'hagin perdut. Els piquets d'extensió són importantíssims per a qualsevol lluita obrera. En el nostre cas crec que és important que es difongui, perquè en realitat és una situació cada cop més generalitzada.

I després del dejuni, quin és el següent pas?

Hem convocat una manifestació per al diumenge 6 de març que és molt imprtant, animem tothom a sumar-s'hi. El 17 de març farem una vaga i anirem al Parlament, al qual li exigirem que si l'empresa s'entesta en tancar que sigui la Generalitat qui assumeixi la gestió de la fàbrica. I el dia 28 fem una marxa a Madrid per concentrar-nos davant les oficines d'LG Philips.

I aquesta proposta a la Generalitat no contradiu totes les polítiques de privatitzacions?

Això ja ho sabem, però volem que es posicionin. De fet, dues diputades del tripartit ens van prometre presentar una moció en aquest sentit al Parlament, però ho han incomplert, i ara quan les busquem per preguntar-los sobre el seu compromís s'amaguen com a rates.

A PEU DE CARRER

He votat per primer cop, o no

En aquest referèndum amb tanta abstenció resulta que és el primer cop que, després de vuit anys sense fer-ho, he anat a votar. Pel *no*, és clar. Com la família reial, els abstencionistes més *il·lustres* de l'Estat, que només voten als referèndums (tot i que suposos que en aquest cas ells van votar *sí*).

He dubtat fins al darrer moment. Després de fer el ronso tot el diumenge he hagut d'anar corrent al col·legi electoral perquè si no feia tard al cine. En arribar i veure el policia nacional dins la consergeria de l'escola, m'espanto. Miro a esquerra i dreta per si n'hi ha algun altre... Em fa la sensació que em mira malament, com si sabés que votaré *no*. Agafo aire i passo per davant seu com si no hi fos però amb un gest de menyspreu. Em pensava que a la *festa de la democràcia* no m'hi trobaria uniformes! No veig enlloc les llargues cues que m'esperava. Bé, tampoc m'esperava les masses, però és que no hi ha ni una ànima.

Vaig cap a la taula on hi ha les butlletes. O sigui, que no tothom porta el sobre preparat de casa com un amic m'ha jurat i perjurat (és clar que ell tampoc no ha votat mai). Agafo el *no* a cara descoberta, amb orgull, no me n'he d'amagar, no com l'únic altre votant que ha anat a tancar-se a la caseta. Fico la butlleta al sobre i amb un pam de llengua fora llepo el trosset que té cola. Just en aquest moment, m'entra el dubte: s'ha de llepar o no? No ho sé! Quin fàstic després fer el recompte, no?

Trec la targeta censal i no sé què fer-ne, així que pregunto a un que hi ha per allà i, molt amablement, m'explica que primer cal obrir-la. Ostres tu! Em poso vermella, vull enllestir-ho ràpid. Em planto davant la mesa, ensenyo el carnet d'identitat i em disposo a introduir el sobre a l'urna. Amb un gest ràpid (té reflexos, el paio) el de la mesa me l'agafa i el fica ell. Serà poca-solta! Ara no ho sé, he votat o no?

MERITXELL

Estudi d'impacte ambiental molt insuficient

El Ministeri de Foment ha fet un estudi d'impacte ambiental de l'entrada del TAV per Sants totalment fals, sobre el projecte que hi havia fa cinc anys, lluny de l'actual, i en el qual no parla ni de l'impacte del *calaix de la vergonya* que cobrirà les vies, ni de com es veurà afectat el casc tradicional del voltant de l'estació per les expropiacions, els enderrocs, el tall del carrer Viriat i per l'ampliació de l'estació.

ROSER BENAVENT ▪ SANTS

El mur de la vergonya R. B.

El 9 de desembre de 2004 va publicar-se al BOE núm. 304 l'esmentat estudi (resolució 21330). L'estudi diu: "Las condiciones de habitabilidad de los barrios al sur de la estación de Sants en sus zonas aledañas al canal ferroviario seguirán siendo muy precarias por los efectos de ruido, vibraciones, efecto barrera e impacto visual". Més endavant, quan suggereix cobrir amb un calaix les quatre vies que hi restin, encara afegeix que amb aquest "no se solucionarían totalmente aspectos como limitaciones a la permeabilidad transversal o el impacto visual". De fet és un dels pocs apartats on parla del calaix, ja que la resta de l'estudi es confon amb el projecte antic, barrejant marquesines, murs fonoreductors i altres opcions que el mateix Ministeri ja va descartar fa anys.

En un dels annexos parla de les al·legacions presentades al projecte, la majoria de les quals demanant el soterrament, i ho descarta fent referència a un estudi que diu que és inviable "por la necesidad de suspender el servicio ferroviario, de nuevas expropiaciones, modificación de líneas de metro, pendientes límites del ferrocarril, inviabilidad económica, etc.". Aquest estudi, malgrat haver estat reclamat amb insistència no l'ha pogut veure mai ningú.

L'estudi no parla mai de les alçades del calaix que construiran, de set a catorze metres sobre els carrers Burgos i Sant Antoni i que faran que els veïns de fins als tercers pisos perdin llum i vistes, ni diu que l'escola Cavall Bernat, avui ja en un racó difícil, quedarà enterrada en un entrallat de murs de ciment, ni que els passos sota les vies seguiran sent un lloc fosc, brut i dels més insegurs de la ciutat (recordeu que quan es va inaugurar la rambla, els gegants no va poder passar per sota les vies). No comenta que les zones verdes al voltant del calaix de les vies s'ajornaran *sine die* perquè els tallers del metro que hi ha ara no es trauran fins d'aquí a 10 o 15 anys. Ni diu que enderrocar Can Vies és un acte gratuït que l'Ajuntament provoca per treure's un centre social de sobre.

Tampoc diu que l'arribada del tren d'alta velocitat (TAV) no requereix multiplicar el volum de l'estació de Sants per tres, enderrocar edificis de veïns per edificar hotels als solars alliberats, ni que el parc de l'Espanya Industrial perdi una part important de llum per l'apropament de l'edifici de l'hotel, que creixerà bastants pisos, a les grades del parc.

No parla, i això ja es obvi, de com afectarà a Sants i a la seva vida quotidiana tot un pla que busca remarcar aquesta Barcelona de *yuppies* i turistes, de disseny i especulació, damunt de les espatlles dels veïns dels barris.

Entitats afectades

L'estudi d'impacte esmenta que "va establir-se un seguit de consultes a persones, institucions i administracions afectades", tal com mana la legislació, i les entitats afectades seleccionades pel tram la Torrassa-Sants (administracions a banda) van ser:

- -Instituto de Ecología Urbana (Barcelona)
- -ADENA (Madrid)
- -Sociedad de Conservación de Vertebrados (Madrid)
- -Alternativa Verde del Baix Llobregat
- -Club Muntanyenc de Sant Cugat del Vallès
- -Fundació CIDOB (Barcelona)
- -Fundació Pi i Sunyer d'Estudis Autonòmics (Barcelona)
- -Casa Municipal de Cultura (CISEN) del Prat de Llobregat
- -Depana (Barcelona)

De fet, a banda del valor de la seva opinió, cap daquestes ni és coneguda al barri ni és una entitat afectada (potser la Sociedad de Vertebrados de Madrid?).

R. B.

Recurs contra l'estudi d'impacte mediambiental

Fonts del Centre Social de Sants ens han manifestat la seva voluntat de presentar un recurs contenciós-administratiu contra l'estudi d'impacte mediambiental de què parlem. Els motius són que es tracta d'un estudi mal fet, sobre un projecte fals i diferent del que realment volen fer i que el Ministeri de Foment tramita per cobrir l'expedient.

De fet, en una reunió, els mateixos tècnics ho van reconèixer però van dir que no el pensaven tornar a fer. El problema és que els assessors legals del Centre, quan han revisat la proposta han calculat que caldria deixar una fiança d'uns cinc milions de les extintes pessetes per tirar endavant el recurs. I això, avui per avui, està lluny dels recursos econòmics de qualsevol entitat. Ells fan les seves lleis, ells les transgredeixen, ells decideixen sobre les al·legacions que presenta la gent i, finalment, ells s'inventen artificis econòmics per evitar problemes judicials.

R. B.

L'abstenció guanya en el referèndum sobre la Constitució europea a Sants

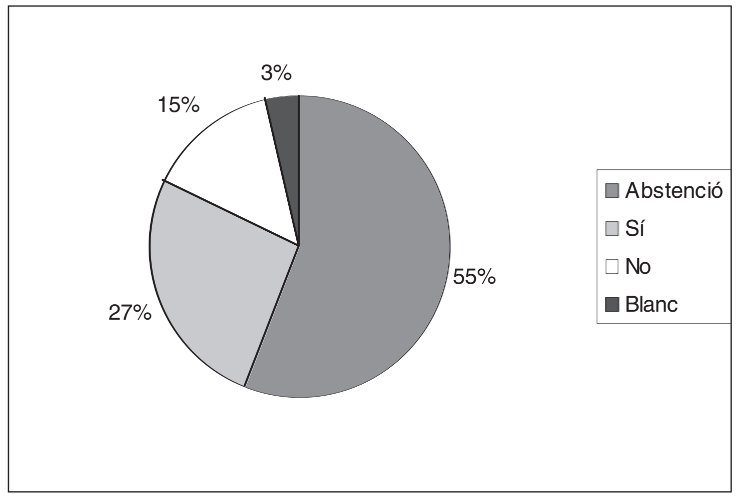
BERNAT COSTA ▪ **SANTS**

A Sants, com a tot l'Estat, l'opció guanyadora del referèndum convocat el passat dia 20 de febrer per aprovar el tractat pel qual es constituirà la Constitució europea va ser l'abstenció, amb un 55,59 % dels vots.

Tot i això, a Sants va ser molt significatiu el nombre de vots que van expressar el clar rebuig al tractat europeu, com també succeí a la resta de Catalunya i a d'altres zones de l'Estat.

En valors sobre el total de votants, aquest *no* va treure a Sants un 33 % dels vots, gairebé el doble de la mitjana estatal i cinc punts per sobre de la mitjana de Barcelona (que va ser d'un 27,7 %). Només dos barris van superar el percentatge de vots negatius que es produí a Sants: Gràcia i el veí Poble Sec.

Malgrat que Sants es va abstenir en gran part i que un altre gran percentatge va votar afirmativament, el *no* es va fer notar més que en d'altres zones de la ciutat i de l'Estat.

Resultats del referèndum respecte el cens total (abstenció inclòsa

Cinema rebel

ROSER BENAVENT ▪ **SANTS**

Una pel·lícula plena de matisos i contrastos, on fins i tot les absències són importants per comprendre el mal anomenat *problema basc*. Així és *La pelota vasca*, de Julio Medem, film que va encetar el Cicle de Cinema Rebel a les Cotxeres el passat 24 de febrer. Hi van assistir unes 150 persones i al final de la projecció en Josetxo Riviere, membre de l'organització d'esquerres basca Sutik, va completar amb el seu punt de vista les idees expressades a la pantalla. Finalment, un debat obert va tancar aquesta primera sessió del cicle.

La propera projecció serà el 10 de març amb la pel·lícula *La cuadrilla,* de Ken Loach, que parla sobre el desmantellament thatcherià dels prestigiosos ferrocarrils anglesos. La privatització i la precarització de les línies fèrries va acabar convertint-se en un fracàs clamorós. Malgrat això, la Renfe al nostre país no ha deixat d'agafar el mateix camí. Per parlar-ne vindran sindicalistes de la Renfe i membres de la Xarxa contra la Precarietat. Els passis són a les 19.30 hores al Palau de Vidre de les Cotxeres de Sants.

Música màquina per als nadons

ENRIC CODINA ▪ **LA BORDETA**

Des de LA BURXA reproduïm un comunicat enviat per Enric Codina, membre de la Comissió de Seguiment de les Obres del Poliesportiu com a representant de l'AMPA de l'escola bressol L'Esquirol:

"Per molt espectacular que pugui resultar el titular, aquesta serà la realitat que viuran els infants i les educadores de l'escola bressol L'Esquirol durant els propers 18 mesos (si es compleixen els terminis previstos). I és que, segons tot sembla apuntar, ben aviat començaran les obres de construcció del nou poliesportiu de la Bordeta, en un solar del carrer Almeria que limita amb l'escola.

L'origen d'aquesta situació cal buscar-lo en un error de càlcul tan increïble com real. Des de l'Ajuntament es va considerar necessari construir un poliesportiu a la Bordeta per tal de compensar un dèficit real. El que no van tenir present (textualment) és que el terreny escollit estava situat entre dos equipaments escolars (EBM L'Esquirol i l'escola Proa). En el cas de l'escola bressol, la paradoxa és que l'Ajuntament no va caure en l'existència d'un centre que ell mateix gestiona.

Partint d'aquest error, l'any 2002 sorgeix el primer problema. L'Ajuntament adjudica la gestió de la construcció de l'equipament al Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, el qual fa un primer projecte que fa posar el crit al cel a la comunitat educativa de L'Esquirol, atès que l'alçada del poliesportiu projectat deixava ombrívol el pati del centre. En aquell moment, i després de les protestes dels pares i mares, les parts implicades arriben a un acord, es modifica el projecte i s'avenen a entrar en una fase de diàleg en el moment de començar les obres.

Però la sorpresa de nou arriba en començar el curs 2004-2005. En una reunió es comunica als pares que les obres començaran durant aquest curs, i que es col·locarà (per raons de seguretat, de durada de les obres i econòmiques) la grua a l'interior del pati de l'escola. El fet de tenir la grua a dins i la construcció d'un mur de seguretat fan que a la pràctica, mentre durin les obres, no es podrà utilitzar l'espai. Davant d'aquesta realitat, els pares i mares de l'escola ens hem informat, hem parlat amb les parts, i estem intentant fer sentir la nostra veu.

En aquest sentit, hem sol·licitat per escrit a l'Institut Municipal de Barcelona (IMEB), que és qui gestiona l'escola bressol, que vetlli perquè la qualitat de l'educació que es dóna als infants no quedi malmesa a causa de les obres. Ens sembla de sentit comú que les obres no comencin fins que s'acondicioni l'escola, incloent aspectes tan importants com la insonorització de les aules (per apaivagar l'efecte acústic de les obres), la climatització de l'escola i l'acondicionament d'espais alternatius als que no es podran utilitzar. No disposem d'estudis tècnics sobre l'impacte que obres d'aquesta magnitud poden tenir sobre nens d'aquestes edats, i l'IMEB diu que no se'n fan, però amb les tecnologies que hi ha avui dia no és tan difícil que es pugui fer un estudi seriós.

A més, hem prioritzat el fet de demanar a l'IMEB que les obres no afectin l'oferta de places de l'escola i el fet que les famílies que hi entrin l'any vinent tinguin ple coneixement de l'abast i la durada de les obres.

Com a pares i mares dels infants hem instat totes les parts que participen de l'obra (Secratariat, Districte, IMEB) a estar informats en tot moment de tots els aspectes que ens afecten (no ha estat així en alguns moments del procés) i a formar part de la comissió que s'encarregarà del seguiment de les obres i del compliment dels pactes als quals confiem arribar per poder donar la nostra conformitat al seu inici. Però malgrat tot, i veient que altres que haurien de vetllar per l'educació dels nadons no ho fan, la nostra preocupació segueix sent la mateixa: com poden conviure nadons de zero a tres anys amb música màquina durant vuit hores al dia? I això sense cap adequació de l'escola, com se'ns ha dit.

PINZELLADES

L'Espai Jove de la Intersindical-CSC va celebrar la seva primera Assemblea Nacional a les Cotxeres de Sants. L'Assemblea Nacional va aprovar les tres ponències que es posaven a debat, va renovar les persones responsables de l'organització i va aprovar tres resolucions destinades a reclamar el marc català de relacions laborals, la creació d'una internacional sindical juvenil de les nacions sense estat i una de solidaritat amb el jovent represaliat. L'acte es va cloure amb els parlaments del responsable de joves de LAB, de la secretària confederal de la Intersindical-CSC, i del nou portaveu nacional de l'Espai Jove.

Mossos d'Esquadra: nous mètodes, la repressió de sempre. Sota aquest títol es van dur a terme dos actes organitzats pel Casal Independentista de Sants dins del marc del seu 15è aniversari. El primer d'aquests es realitzà el 24 de febrer amb un passi de video: *Besos al Besòs* i un posterior debat amb l'assistència d'unes 30 persones. El dissabte 26 s'organitzà una xerrada on van assistir una vintena de persones i es va parlar des de la història recent d'aquest cos de seguretat, als casos de repressió que s'han viscut, passant per les formes d'actuació que aquests fan servir.

Com sortia a LA BURXA 79, una trentena de veïns implicats en moviments socials van saber que les seves fotografies havien estat presentades al jutjat com a possibles sospitosos del llançament dels còctels molotov contra la comissaria el 4 d'octubre. Una de les respostes va ser sol·licitar una còpia de les dades que figuren als arxius policials. Aquest tràmit, previst a la Llei orgànica de protecció de dades es va realitzar al gener, i cap a mitjan febrer van anar rebent unes cartes on la policia els informava que ja podien passar a buscar la informació corresponent. Però en la majoria dels casos la resposta és que no consten a cap dels arxius policials.

Al barri de Sants ja es compta amb un nou habitatge okupat. L'acció va ser realitzada per un grup de joves al carrer de Rossend Arús el passat dissabte 19 de febrer. De moment han començat les tasques de rehabilitació i encara no han tingut problemes amb la justícia.

Mima't

Hola, burxaires! Us tornem a oferir alguns exercicis més per estirar el coll i us afegim alguns exercicis diversos per treballar les espatlles i la zona superior de l'esquena. Recordeu els consells per realitzar correctament els estiraments que ja us vam donar i que si teniu algun problema ossi o muscular consulteu prèviament al vostre metge: realitzar els moviments a poc a poc i de forma controlada, no estirar excessivament però sentir la musculatura que volem treballar, mantenir l'estirament durant uns 30 segons relaxant-nos i aspirant a mesura que estirem, repetir l'exercici unes tres vegades.

Consells per als exercicis de musculació:

-Començar amb 4-6 repeticions i quan ens hi acostumem passar a 8-10 repeticions.
-Quan aquestes ja ens resultin fàcils, realitzar tres sèries de 10 repeticions, descansant una mica entre sèrie i sèrie.
-Realitzar els exercicis de manera conscient, centrant-nos en la musculatura que volem treballar.

1) Estirament del coll, en posició asseguda. Asseguts, col·loquem la mà dreta sota les natges, amb el palmell cap amunt. Amb la barbeta ficada cap endins, sense inclinar el cap cap endavant, mirar el genoll dret i flexionaar el tors cap a l'esquerra lleugerament, baixant l'espatlla dreta a fi d'augmentar l'eficàcia de l'estirament. Repetiu l'exercici cap al costat esquerre del cos.

2) Estirament del coll i de les espatlles, en posició asseguda. Asseguts, amb les cames creuades, col·locar cada mà sobre el genoll contrari, empenyent els genolls cap a baix (moviment que estirarà les espatlles). Posar la barbeta cap endins a poc a poc i inclinar el cap lleugerament endavant. A continuació, mirem el genoll esquerre i empenyem l'espatlla esquerra cap a baix. Repetiu l'exercici cap al costat dret. Intercanvieu les mans per sentir l'estirament en un altre lloc.

LES PARETS PARLEN

Pintada al Poblenou

LA CANÇÓ

Pilotes de goma

Amb el cor enfosquit i en penombra
t'escric aquesta cançó,
això nostre és del tot impossible,
res més no hi puc pas fer jo.

Jo sabia del cert que el meu vici
potser era massa fort,
però l'amor tot sovint fa miracles
jo m'ho creia de debò.

Però ara sí que s'ha acabat el bròquil,
ja n'hi ha prou de tant badar,
d'amagar-se entre escletxes com rates,
veient les hòsties passar.
Vull anar allà on la gent diu la seva,
vull ser a l'ull de l'huracà,
vull que em llencin pilotes de goma
que és el que m'excita i més em fa trempar,
vull que em llencin pilotes de goma
que és el que m'excita i més em fa trempar!

No em demanis que aquest cop no hi vagi,
ara que s'ha destapat
la capseta dels trons que semblava
ser tancada amb pany i clau.

Ara que han tornat les corredisses,
els cops de porra i els traus,
i han sembrat d'opressió i de supèrbia
barris i universitats.

Però ara sí que s'ha acabat el bròquil,
ja n'hi ha prou de tant badar,
d'amagar-se entre escletxes com rates,
veient les hòsties passar.
Vull anar allà on la gent diu la seva,
vull ser a l'ull de l'huracà,
vull que em llencin pilotes de goma
que és el que m'excita i més em fa trempar,
vull que em llencin pilotes de goma
que és el que m'excita i més em fa trempar!

LA CARRAU
(*Una dotzena*)

Vamos entrando

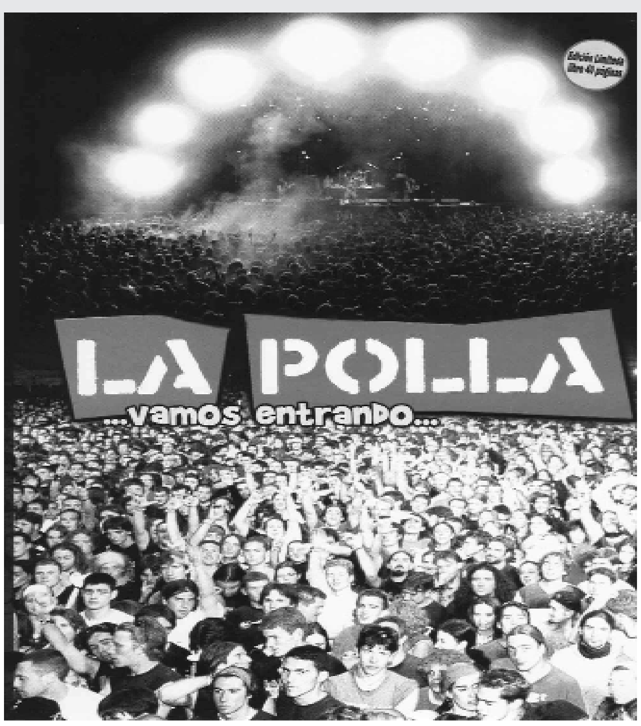
La Polla
DVD
Maldito Records

Música

Segurament ens ha sorprès a tothom l'aparició d'un DVD de La Polla. Segurament ha estat una idea de la discogràfica de torn per tal de treure suc d'un grup ja desaparegut. Però, segurament també, a tots ens fa il·lusió tenir a l'abast un concert de La Polla, per tal de gaudir-lo en qualsevol moment.

Així doncs, ens quedem amb això últim i direm que el millor de tot plegat és el directe d'una de les bandes més interessants i senceres sorgides al País Basc, ja fa 25 anys. Personalment, no em cansaria de parlar d'ells, de la seva influència en tantes generacions i de la seva curiosa història detallada.

La Polla Records, després, per problemes judicials, La Polla, mereix un estudi a fons i no és cap broma. Aquest DVD només és un primer pas on ens trobem amb fotografies i reculls de premsa diversos i amb unes poques imatges antigues. El directe és força recent (Festival Vinya Rock 2003) i la seva qualitat està a l'alçada de tan significativa banda.

És el teu sexe

Sylvia de Béjar
Ed. Plaza Janés

Llibre

Un dels llibres més recomanables sobre el tema. Utilitza un llenguatge força planer combinat amb anècdotes que (si ets dona) et faran riure i assentir més d'una vegada mentres comproves que no ets tan diferent i que tot el que penses totes ho han pensat alguna vegada! Compagina consells pràctics, gràfics i dibuixos per provar, històries, dades i reflexions sobre alguns dels temes que preocupen més les dones des del punt de vista d'una d'elles.

Tot i estar dirigit a les dones és força recomanable que ells també el llegeixin, ja que conté espais amb explicacions concretes i petits consells per millorar el sexe amb la parella.

Els Goya 2005

Cinema

La gala televisiva de la XIX edició dels Premis Goya va resultar menys ensucrada que la de l'any passat, però va acabar sent igual de poc lluïda. Antonio Resines va ser massa solemne i Maribel Verdú, massa histriònica; va haver de posar la nota de qualitat en la presentació Montserrat Caballé, nova en aquest terreny. Resulta inexplicable com els artistes, precisament ells que haurien de ser creatius, demostren tan poca imaginació i tan poca gràcia en la creació del guió de la que hauria de ser la seva nit.

El missatge d'aquest any: el rebuig a la pirateria. Tema principal del discurs de Mercè Sampietro, directora de l'Acadèmia de les Ciències i les Arts Cinematogràfiques d'Espanya, i també hi van fer al·lusió un important nombre dels diferents professionals que anaven pujant a recollir els seus premis.

La merescuda guanyadora, *Mar adentro*, d'Alejandro Amenábar, es va endur 14 premis dels 15 a què aspirava i va batre, així, tots els rècords històrics. Va ser, sens dubte, la gran triomfadora, però també va tenir el trist designi de fer evident el mal perdre de Pedro Almodóvar, que no va assistir a la cerimònia malgrat tenir quatre nominacions, i que ja no és membre de l'Acadèmia. Les engrunes van ser recollides per *El lobo* i *El milagro de Candeal*, amb dues estatuetes cadascuna.

El Goya d'Honor va ser per a José Luis López Vázquez, que va recollir emocionat l'homenatge a una trajectòria de 238 pel·lícules. *Whisky* i *Contra la pared* es van endur, respectivament, els Goya a la millor pel·lícula estrangera de parla hispana i a la millor pel·lícula europea.

YOL

D'ON VENIM

Record d'en Pere, el de la CNT

Conegut també com el noi del càntir perquè de nano portava l'aigua a la colla de paletes del seu pare, ens deia la seva neboda que el Pere va ser anarquista perquè no podia ser cap altra cosa. Ho era de manera natural. De la mateixa manera que li agradaven les taronges.

Fill del carrer Galileu, va lluitar a la guerra; i després l'exili, el retorn, la presó i els batallons de càstig franquistes.

Va aparèixer a la Plataforma del 12-O, amb el seu inseparable company Jordi al costat i enviat pel seu sindicat. Ja va continuar sempre amb nosaltres. A totes les mogudes del barri teníem aquell jove de 84 anys en primera fila. El vam poder fruir en els seus darrers anys. Amb aquella veu greu que rondinava quan nosaltres a la nostra assemblea ens tiràvem els plats pel cap. Ha estat, realment, un honor i un privilegi poder lluitar al seu costat.

Sovint penso, i això és una confessió íntima que li faig a l'amic Pere, que, malgrat que els nous temps sembla a vegades que ens allunyin de l'anarquisme, em sento cada cop més anarquista quan recordo dones i homes com ell. Gent que quan va tenir la més mínima oportunitat es va llençar a fer la revolució. Sense càlculs complicats ni mitges tintes.

És, com va dir algú, la diferència entre la conveniència i la revolució el que ha marcat les generacions d'anarquistes d'aquí. Quina meravella la d'eixos homes que han lluitat tota la vida i que quan moren són milionaris sols en companys, amics i en llàgrimes. No he vist tanta tristor en joves de l'Assemblea de Barri com quan van assabentar-se de la seva mort.

Des d'allà on estigui el Pere, segur que si defallim, ens desencantem o ens perdem en discussions estèrils el tornarem a sentir rondinar amb la seva veu greu.

T'enyorarem, Pere.

ROSER BENAVENT

Les petites víctimes de les nostres contradiccions

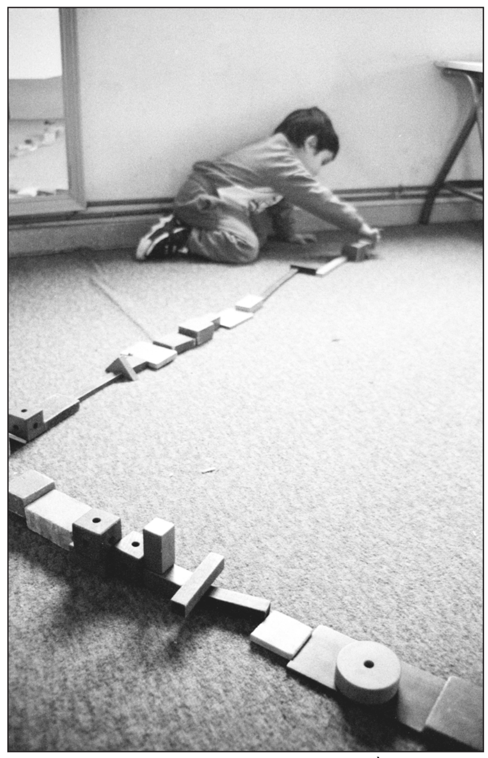
[Menor no acompanyat (MNA) o menor estranger indocumentat no acompanyat (MEINA) són els noms amb què són categoritzats aquells nens, nenes i adolescents que arriben a casa nostra procedents principalment dels països del Magrib i l'Àfrica subsahariana sense referents familiars. Aquesta definició ens presenta les petites víctimes de les contradiccions jurídiques, socials i econòmiques del sistema.]

COL·LECTIU TXINORRIS

Per una banda, són subjecte de dret mereixedors de les mesures de protecció en desempar legislades per cada país i, per una altra, són immigrants que han entrat de forma irregular i la legislació és restrictiva pel que fa als seus drets fonamentals. Es troben amb una lògica que els protegeix i que va de la mà d'aquella que els expulsa. Primera gran contradicció amb què es troben una vegada sortegen l'Europa *fortalesa* i hi posen els peus després d'arriscar les seves vides sota els eixos dels camions o tot creuant l'Estret amb pastera.

Aquest col·lectiu ha estat fortament criminalitzat per part dels mitjans de comunicació, així com també per l'administració encarregada de la seva protecció, categoritzant-los i estigmatitzant-los com a "delinqüents", "perillosos", "agressius", "drogoaddictes" i caient constantment en lògiques de legitimització de la desigualtat com el racisme i la xenofòbia, tot reduint les causes a la seva *cultura*. I el cert és que aquest discurs ha deixat una forta empremta en l'opinió pública. I la realitat ens mostra que cada infant és un món, amb les seves capacitats i limitacions, i no s'ha d'oblidar que qualsevol homogeneització i categorització va en detriment del seu creixement com a persones.

Una vegada aquests nanos arriben a Catalunya, entren en contacte amb la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA), aquella que ha de vetllar per preservar els drets d'aquests infants que es troben lluny dels seus familiars i jurídicament en situació de desempar. Doncs bé, la DGAIA els té preparat un circuit d'atenció únic per a menors immigrats, un circuit paral·lel al dels menors autòctons que els *guetifica* i els ofereix un tracte totalment discriminatori. Aquest circuit és viscut per molts d'aquests nois com una carrera d'obstacles de dubtós resultat. Alguns en sortiran sense tenir la documentació en regla; a

ESTÀ TOT FATAL

d'altres se'ls expulsarà al carrer perquè una prova radiològica amb un gran marge d'error dóna major de 18 anys; d'altres, arribada la majoria d'edat, no rebran cap tipus d'acompanyament; d'altres no suportaran les condicions dels centres que els *acullen* (sales de contenció, sancions, desinformació per part dels referents, nul·les posibilitats d'aconseguir una feina…) i s'amararan d'aquesta violència institucional i tindran com a resposta la violència. Però no la violència que els titlla de perillosos, sinó aquella que els va deteriorant psíquicament i física i que no els permet desenvolupar els seu projecte vital com qualsevol infant.

Les expulsions il·legals sense garanties son el maltracte institucional que té una resposta més agressiva vers aquests infants i adolescents, en no garantir-se el dret de mantenir el seu projecte migratori. Les seves opinions i les de les seves families no són tingudes en compte; habitualment els menors són traslladats en cotxes de policies amb tots els distintius policials i acompanyats per personal d'uniforme, portant armes de foc. Són entregats directament als aduaners marroquins de servei a la frontera sense la presència de familiars o d'agents de serveis socials del Marroc. Molts d'ells relaten maltractaments físics i verbals per part de la policia marroquina; se'ls deté i se'ls empresona, hi ha mals tractes físics i se'ls abandona a la seva sort lluny de casa seva. I aquests infants s'arriscaran les vegades que faci falta fins que se'ls permeti participar amb igualtat de condicions. Cada vegada que un infant és retornat sense garanties, el procés de deteriorament psíquic i social s'accelera.

Aquests infants i joves, la majoria dels quals no eren *nens de carrer* en els seus països d'origen, fruit d'aquestes insuficients i ineficaces polítiques de protecció acaben esdevenint *nens del carrer* en el país d'acollida, vivint en situacions de marginació i precarietat preocupants. No es pot permetre que constantment s'estiguin vulnerant els drets d'aquests infants tot alçant la bandera de *l'interès superior del menor*. Com molt bé assenyala Tessier: "Abandonar els nens als carrers suposa col·locar bombes d'efecte retardat en el cor de les ciutats".

EL RACÓ DEL CASAL

Altre cop l'Audiència Nacional

En les darreres setmanes, dues noticies relacionades amb la ja tristament famosa *Audiencia Nacional* (tribunal polític hereu del TOP) han colpejat joves catalans. L'*Audiencia,* coneguda per la seva parcialitat, on els acusats són culpables fins que no es demostri el contrari. D'una banda, els mitjans de masses s'han fet ressò de l'arxiu del cas de l'Eric, el jove de Lloret acusat d'amenaces terroristes en qualitat de membre de l'exèrcit del Fènix, per reclamar el que hauria de ser lògic en qualsevol país que es pretén democràtic: només demanava que l'etiquetatge als supermercats fos en la llengua del país, el català!

D'altra banda, els mitjans han mostrat la seva opacitat més angoixant davant d'un altre fet no menys terrible, el dels tres de Gràcia, els tres nois de l'Assemblea de Joves de Gràcia que des d'abril de 2002 han vist tots els seus drets trepitjats. Han estat detinguts i interrogats il·legalment, colpejats, insultats, vexats dins la comissaria de Via Laietana, criminalitzats ells i el seu entorn. I finalment, després de tot aquest temps, el Tribunal Suprem conclou que ha de ser l'*Audiencia* qui jutgi els fets pels quals foren detinguts.

Com és que fets com aquest no són denunciats pels mitjans de masses? A qui no interessa el futur d'aquests joves? Hi ha joves catalans de primera i de segona?

Pel que sembla, només aquells que gaudeixen de l'empar dels partits i la seva lògica poden evitar tribunals d'excepció. Caldrà que restem atents als esdeveniments (www.tresdegracia.net), ja que situacions com aquesta poden esdevenir el nou tarannà dels gats vells del GAL i la *ley Corcuera* (va ser durant l'anterior govern del PSOE quan l'independentisme combatiu va rebre la repressió més cruenta i silenciada).

CASAL INDEPENDENTISTA

ESPAI DE SEXUALITATS

Sexe tàntric

Hem rebut diverses cartes interessades en el sexe tàntric, tan de moda avui dia. Intentarem donar-vos una resposta el més clara possible per tal de saciar la vostra curiositat...

Malgrat la idea general que s'ha anat creant al món occidental, el tantra no significa sexe. Molta gent creu que el tantra és un camí per assolir la il·luminació a través de les pràctiques sexuals, però no és exactament així.

El tantra va nàixer a l'Índia aproximadament cap al 5000 a.n.e. com a rebel·lió i inconformisme que desafiava els tabús i els credos més repressius de l'època, des d'allí es va ramificar i va influenciar tant la tradició hindú com la taoista i la budista.

El tantra va incloure la sexualitat com una via per a la il·luminació. El tantra no prohibeix res, qualsevol cosa que experimenta una persona és una oportunitat d'aprenentatge. No hi ha divisió entre el que és bo i el que és dolent. No hi ha judici moral sobre les preferències sexuals de cada persona. El tantra es fonamenta en com fem les coses més que no pas en quines coses o amb quines persones.

El que vol ensenyar el tantra és com alliberar-nos dels condicionaments que limiten la nostra comprensió del que som i del que podem arribar a ser. És considerat el vehicle més ràpid cap a la realització completa, és a dir, per superar els obstacles mentals i físics que ens allunyen de la nostra felicitat i el nostre benestar.

Així doncs, les nostres experiències de plaer quotidià poden ser utilitzades com un recurs per assolir l'experiència de la suprema totalitat o il·luminació. El camí espiritual no està necessàriament lligat a la renúncia del plaer ni a la condemna del desig.

CREACIONPOSITIVA
@ERESMAS.NET
WWW.CREACIONPOSITIVA.NET

Quan estimar fa mal

[En llegir que hi ha hagut una nova víctima de la violència de gènere una onada de malestar ens recorre. Com pot ser que passin aquestes coses? Malgrat la commoció social que el destapament d'aquest problema ha generat, no hi ha una reflexió profunda al respecte, tal vegada perquè fer-la implica una mirada interior que és difícil i pot ser dolorosa. Si es tracta d'un problema social i tots som part d'aquesta societat, som part del problema. I de la solució.]

MERITXELL SÁNCHEZ-AMAT
L'ESCLETXA, PUNT D'INFORMACIÓ SOBRE VIOLÈNCIA DOMÈSTICA

La violència de gènere ha passat a un primer pla de l'actualitat des que els mitjans de comunicació de masses han descobert el problema. S'ha deixat de parlar de crims passionals per parlar de víctimes de la violència domèstica, però segueix apareixent a les pàgines de successos i és escassa la reflexió seriosa sobre el tema. Si no hi ha un canvi d'actitud, el tema acabarà convertint-se en una fatalitat que, com a tal, és inevitable.

Les dades de dones assassinades són corprenedores. No obstant això, són només (permeteu-me aquest símil tan gastat) la punta de l'iceberg. L'assassinat és l'expressió més definitiva de la violència, però aquesta s'obre en un ventall de formes infinites: psicològica, econòmica, verbal, social, sexual, física... La violència sol estar present a la relació des de l'inici d'aquesta, però de manera subtil, normalitzada per la societat que fins i tot la considera una expressió de l'amor. Així, els gelos ("Sempre parles amb homes"), els comentaris sobre la roba ("Així no m'agrada que surtis, et miraran tots"), les demandes d'exclusivitat ("Per què sempre quedes amb les teves amigues? No estem mai junts") van conformant una relació en què l'un decideix per l'altre sense que s'identifiqui el que passa com a anòmal. Sense voler generalitzar, cal entendre la instauració de la violència com un procés gradual, en què cada pas obre el camí al següent.

L'amor romàntic

No hem d'oblidar que això passa entre dues persones que tenen una relació amorosa., i això és un fet important que sovint es deixa de banda. El model d'amor prevalent en la nostra societat és el que s'anomena *amor romàntic*. És una força que entra en la nostra vida, a la qual no ens podem resistir, ens arrossega. En virtud d'ell ens entreguem totalment, sense condicions. Els rols que aquest model destina a l'home i a la dona, però, són diferents. Simplificant, la dona és la que té més cura de l'aspecte sentimental (una faceta que és inherent al seu sexe) i l'home aporta la fortalesa, és l'escut protector. Les pel·lícules, les cançons, la literatura i la televisió són un aparador magnífic d'exemples d'aquest model en el qual s'emmarquen les nostres relacions íntimes i que té moltes implicacions. Podríem dir que és el substrat que facilita el desenvolupament de la violència.

Relacions violentes i patriarcat

Més enllà del model d'amor, dues són les claus que determinen la violència de gènere com a problema social. D'una banda, el model de relacions basat en la violència. A la família, a la feina, a les relacions entre països sempre preval la raó del més fort. L'autoritat, que pot venir donada per la força física, la capacitat intel·lectual o el poder econòmic, es converteix en autoritarisme que sotmet aquell que és considerat inferior. En la nostra societat, cadascun de nosaltres pateix violència però també n'exerceix d'una manera o altra. D'altra banda, vivim en un model patriarcal que determina els rols dels individus segons el seu sexe, col·locant els homes en una situació de preponderància respecte de les dones, reservant per a aquestes el paper de cuidadores. En la intersecció d'aquests dos eixos sorgeix la violència de gènere.

Societat reflexiva i activa

Així doncs, es tracta d'un problema estructural que no es resoldrà tan sols amb una llei integral ni amb més recursos econòmics. Cal reflexió i formació a tots els nivells, cal mirar-nos a nosaltres mateixos i desmuntar peça a peça les bases de la violència i del patriarcat. La feina ha de fer-se a nivell individual i col·lectiu alhora. La sensibilització ha d'arribar a les escoles, als professionals que tracten els casos directament (serveis socials i sanitaris, policia, personal de justícia), als mitjans de comunicació, als artistes, a les empreses... Hem començat a caminar i el que ens queda per fer ho hem de fer entre tots.

LA BORDETA, MON AMOUR

Volem canvis

COMISSIÓ VEÏNS DE LA BORDETA

Els darrers successos al barri del Carmel ens porten a la memòria les paraules d'un escriptor alemany del segle XVIII, George Christophe Lichtenberg, que ja aleshores deia: "Quan els que manen perden la vergonya, els que obeeixen perden el respecte".

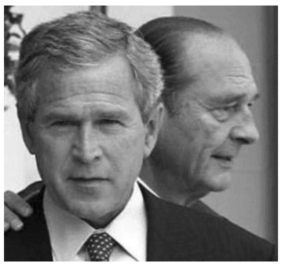
Doncs bé, creiem que encara es va quedar curt, perquè el que estan fent els nostres polítics no té nom. O més aviat sí: indecència.

La irresponsabilitat s'ha instaurat sobre la incompetència, aquesta sobre la mentida, i tot plegat, damunt d'un nepotisme polític que fa ferum. Esperàvem que algú fos capaç d'assumir el repte d'explicar el que realment ha passat, que prengués decisions que no enterbolissin encara més el futur dels veïns i que demostrés que el ciutadà està protegit pels seus representats; doncs res, aquí es tapen les vergonyes els uns als altres i qui dia passa any empeny.

Nosaltres ja fa temps que els hem perdut la confiança i hem comprovat, amb tristor, que si el poder corromp, molt poder corromp molt més, i és per aquesta raó que ara demanem dimissions i no de caporals, sinó de generals. Vagi-se'n Sr. Maragall, vagi-se'n Sr. Clos. Ja n'estem tips de tanta prepotència, de tanta especulació, de tant obscurantisme i de tantes imposicions de tota mena.

COMISSIÓ DE VEÏNS
DE LA BORDETA

D'UNA PEL·LÍCULA DE L'OEST...

Bush troba la seva parella perfecta de *country*: el *cowboy* Jacques Chirac.

Massacre en un desallotjament al Brasil

El 16 de febrer, la policia militar brasilera, amb 2.500 efectius, va provocar una massacre en desallotjar la comunitat ocupada Sonho Real (somni real). L'ocupació va començar el maig de 2004 i ràpidament va aplegar unes 4.000 famílies. El gener d'aquest any es va ordenar el desallotjament. En el primer assalt, la policia va utilitzar gasos lacrimògens, pilotes de goma i bales de plom, i en un segon atac, també amb armes convencionals, van resultar ferits dos residents i un policia. A partir de diferents testimonis, es pot parlar d'unes 50 persones desaparegudes.

Un sindicalista marroquí mor per una pallissa racista

A les 5 de la matinada del 14 de febrer, un treballador del camp marroquí de 40 anys moria a causa d'una pallissa amb cops de puny, puntades de peu i cadenes propinada per quatre individus. Els executors de l'agressió, segons el Sindicat d'Obrers del Camp, són coneguts per les seves tendències racistes. La policia d'El Ejido, ha relacionat de manera pública l'assassinat amb un enfrontament per temes de delinqüència comuna i de tràfic de drogues. Aquest treballador era un actiu militant del Sindicat d'Obrers del Camp i havia participat en les tancades a esglésies després de la mort d'un grup de treballadors equatorians.

El Carmel: qüestió de prioritats

DANI I JOU ▪ **EL CARMEL**

Tot va començar el dimarts 25 de gener. Els 30 centímetres de gruix de formigó que conformaven la volta del túnel de serveis de la línia 5 es van trencar i es va produir un despreniment de roques que va generar una campana de nou metres d'alt per 10 de diàmetre. Un forat com la volta d'una catedral, amb l'amenaça imminent de fer-se més gran i d'arribar fins a la superfície. Els tècnics van pensar que això no passaria i van decidir reforçar les parets del forat projectant-hi formigó. Tot semblava que anava bé, però a les 9.30 del dijous 27 els aparells de mesura van començar a detectar alguns moviments. El desenllaç va ser immediat: el forat va arribar fins a la superfície. Només hi hagué temps per desallotjar els treballadors del túnel, i el garatge desallotjat dos dies abans va quedar engolit per la terra.

El drama estava servit. L'esfondrament trencà canonades de gas i la gent, avisada per la policia, va haver de sortir immediatament de cases i comerços en un àrea de 100 metres de diàmetre a partir del punt del sinistre. Més de 1.000 persones van ser allotjades en hotels i cases d'amics i familiars.

Es va creure que la mesura tècnica més urgent i oportuna era omplir l'enorme forat (d'uns 18 metres d'alt per 20 d'ample) amb formigó. Es féu així i en acabar la feina els indicadors d'estabilitat del terreny no marcaven cap moviment apreciable. Quedava, doncs, una certa sensació d'haver solucionat el problema. Semblava que només quedaven tres temes pendents: què es feia amb l'edifici afectat, la reparació del túnel de la línia 5 i com i quan podien anar tornant a casa els desallotjats.

El dimarts 2 de febrer començaven a tornar a les seves cases els primers veïns. Però la sort no havia de ser aquesta perquè l'endemà, mentre s'enderrocava l'edifici més afectat, es descobrí que s'havia produït un nou despreniment. El nou esvoranc afectava tres edificis més i plantejava seriosament el seu enderroc. No hi havia dubte que el nou sinistre s'havia produït a causa d'un moviment de terres al túnel de maniobres.

Uns veïns observen les obres al Carmel — FAVB

Finalment s'ha decidit omplir i segellar completament el túnel amb formigó. És l'opció més segura. Només caldrà esperar 28 dies perquè el formigó agafi la resistència definitiva. Ara bé, per alguns tècnics és una gran pèrdua econòmica.

El metro era i és una reivindicació històrica, però el Carmel, com els altres turons barcelonins, és una zona geogràficament complexa i no es mereixia un estudi geològic i un projecte executiu poc acurats. No existeix cap informe geològic posterior al 2001 que avalés la total seguretat del nou túnel amb totes les modificacions que s'hi van fer. No es poden iniciar obres d'aquesta magnitud i aprofitar antics estudis (no adaptats a la nova realitat) en una zona d'alt risc geològic. En definitiva, diguin el que diguin, la seguretat no era ni de bon tros un aspecte de prioritat durant l'execució de les obres.

Jutjaran els 3 de Gràcia a l'Audiència Nacional

Manifestació en suport dels tres de Gràcia — INTERNET

REDACCIÓ ▪ **GRÀCIA**

El Tribunal Suprem espanyol decidia el 22 de febrer posicionar-se al costat de la sinistra raó d'Estat pel que fa al cas dels anomenats *tres de Gràcia*. En una resolució que responia a la qüestió de competència plantejada pel titular del Jutjat d'Instrucció número 29, Jordi Lluís de Prada, el Tribunal Suprem espanyol ha decidit avalar les tesis dels informes policials, que arriben a sol·licitar la il·legalització de l'Assemblea de Joves de Gràcia. Paral·lelament a la decisió del Tribunal Suprem, el titular del Jutjat número 29 de Barcelona ha decidit també arxivar la denúncia per tortures presentada pels tres joves graciencs. El cas d'aquests graciencs començà amb la detenció d'un jove l'abril del 2002. Des de llavors s'han dut a terme tota mena d'accions de suport, entre les quals la recollida de més de 1.000 autoinculpacions, i s'ha aconseguit el suport del Consell del Districte de Gràcia.

Kioto: el protocol d'alguns per a un problema de tots

JORDINA ▪ **BARCELONA**

El 16 de febrer, el Protocol de Kioto ha estat ratificat per un nombre suficient de països i entra en vigor després de vuit anys d'incerteses. Calia que el conjunt de països signants fos responsable de, com a mínim, el 55 % de l'emissió de gasos global. El rebuig dels EUA, inicialment país signant de l'acord, argüint motius econòmics (ja que aquestes limitacions suposarien pèrdues molt importants per al responsable de més d'un quart de les emissions) semblava posar punt i final a l'acord, però l'adhesió de Rússia, el novembre passat, finalment l'ha fet possible.

El compromís pres per aquests estats és de fer que les emissions dels gasos responsables de l'efecte hivernacle, causants de l'escalfament de la Terra, s'hagin reduït un 5 % el 2012 respecte de les del 1990. Els compromisos varien en funció de les emissions de cada país. D'aquesta manera, s'entra en el que sembla que serà el mercat de CO_2: s'estableix un màxim d'emissions, i qui no hi arribi podrà vendre aquelles que no utilitzi. Això permetria els països fortament industrialitzats d'excedir les seves quotes.

D'altra banda, ens arriben notícies de la veïna Itàlia, on ajuntaments i govern es troben enfrontats per veure de qui és responsabilitat la gestió de les mesures per la reducció de pol·lució atmosfèrica a les ciutats. El govern argumenta que és un problema local, mentre que els ajuntaments veuen necessària la presa de mesures d'àmbit nacional.

Què està passant als Països Catalans? *

* En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardarmar i des de Fraga a Maó. Desde La Burxa volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Els temuts esquadrons de les UPAS comencen a ser imputats per delictes de tortures i lesions

[Una trajectòria farcida de violència sàdica avalada pel PSC, Iniciativa i ERC]

C. J. ▪ **BARCELONA**

Una vintena d'agents antiavalots de la Unitat de Policia Administrativa i Seguretat, coneguda com a UPAS (els agents de la Guàrdia Urbana que duen un uniforme militaritzat i barret de Pans & Company) han estat citats a declarar com a imputats al Jutjat d'Instrucció número 2 de Barcelona. Es tracta de la primera imputació judicial massiva contra les actuacions impunes d'aquest esquadró d'elit de l'alcalde de Barcelona. En aquest cas se'ls acusa d'apallissar i torturar tres joves de Gràcia que varen ser detinguts als carrers d'aquesta vil·la i traslladats als calabossos de la comissaria de la Guàrdia Urbana de l'estació del Nord. Només es tracta de l'última de les actuacions del llarg currículum de brutalitat d'aquesta brigada d'extrema fidelitat de l'Ajuntament de Barcelona, un currículum que s'inicià ara fa 9 anys quan l'alcaldia decidí institucionalitzar l'existència d'aquest cos d'elit.

És l'any 1996 quan l'Ajuntament rebateja les incipients unitats policials especials de la Guàrdia Urbana amb la denominació d'UPAS (Unitat de Policia Administrativa i de Seguretat), l'ala més dura de l'aplicació de la tolerància zero als carrers de la ciutat. Es tracta d'un centenar d'agents a qui s'exigeix fidelitat i dedicació especials, amb disponibilitat les 24 hores del dia. La seva caserna central va ser traslladada l'any 1999 a terrenys de la Zona Franca per evitar el contacte amb la resta d'agents de la Guàrdia Urbana, amb qui les relacions no eren massa bones arran de la càrrega que les UPAS van fer contra agents de trànsit de la Guàrdia Urbana durant una vaga de funcionaris de la policia local.

El cap de la unitat és el funcionari Juan José Vilanova Juanola, conegut internament per la seva duresa, i que es dedica a obrir expedients fins i tot als policies que no duen la gorra posada als passadissos de les seves oficines. Ja té prioritat per les seves bones relacions amb alts càrrecs del consistori barceloní.

La trajectòria dels esquadrons de les UPAS està plagada de violència, mals tractes, ferits, amenaçats, persecucions i episodis molt foscos a dependències municipals: la dissolució contra la festa de Los Pesaos a Nou Barris l'any 1997, la vintena de ferits a l'assalt del centre cívic de la Verneda l'any 1999, la càrrega contra l'acampada de suport al centre social La Gàl·lia l'any 2000, més càrregues durant una nova acampada a Sant Andreu per un altre desallotjament, la desena de veïns ferits al forat de la vergonya el mateix any... A començaments del 2003 les protestes contra la guerra també van ser violentament coartades amb una càrrega a la plaça del Pi, en què va mostrar el seu especial acarnissament l'inspector Vilanova, amb persistents cops als caps dels manifestants. El Correllengua de Sant Andreu patí també l'acció d'un d'aquests esquadrons durant la celebració d'un concert l'any 2003. En aquesta ocasió la direcció d'ERC de Sant Andreu, tot i ser afí a un esdeveniment com el Correllengua, no va demanar cap tipus de dimissió pels fets. Enguany hem vist l'assalt nocturn i sota la pluja de l'acampada solidària del 0,7 %, amb una vintena de ferits i l'intent de minimització dels fets per part de responsables polítics del PSC com Assumpta Escarp (no pas perquè creguessin que la violència havia estat excessiva, sinó perquè aquesta havia estat retransmesa pels mitjans de comunicació). Els mals tractes i tortures contra aquests tres joves de Gràcia a l'estació del Nord figuren com a últim guardó de les seves fites. La violència indiscriminada contra immigrants i indigents possiblement sigui la realitat més evident i quantitativament rellevant d'aquests esquadrons als carrers del casc antic de Barcelona, amb la clara consigna política per part de regidors com Jordi Hereu i Francesc Nárvaez de *fer neteja* dels carrers de la ciutat. Això sí, sense cap mena de visibilització als mitjans de comunicació de la Barcelona multicultural i la Catalunya del tripartit. En veu baixa als passadissos d'alcaldia, possiblement dirien allò de "deixem que aquests facin la feina bruta per netejar la imatge de la ciutat, que Barcelona és una marca que es ven bé i no ens cal gent que no han estat convidada". Valdecasas no ho hauria fet millor. Possiblement amb més soroll de fons, però no ho hauria fet millor.

Agents de les UPAS en el desallotjament de l'acampada del 0,7 % ZITZÀNIA

diverses denúncies interposades contra seu. Recentment va ser ascendit a intendent en cap, un dels càrrecs que interactua directament amb el regidor de Via Pública, Jordi Hereu, i molt afí a la gerència del consistori representada pel *falcó consistorial* Blas Alascio. L'ascens de Vilanova també va suscitar polèmica, ja que altres funcionaris que aspiraven al càrrec van considerar que les oposicions havien estat fraudelentes i que la decisió de designar-lo ja estava presa amb antelació.

... A UN CONTE DE BENEDETTI.

El Príncep de Gal·les i Camilla Parker Bowles, per fi donen vida al brillant conte *La noche de los feos*.

Tomb '05: 60 dies tombant la repressió

El Tomb '05, la nova iniciativa solidària i antirepressiva dels moviments socials alternatius, fou presentat el passat dijous 17 a la seu del CIEMEN de Barcelona. La iniciativa, pionera i sense antecedents a la lluita antirepressiva, aplega molts dels col·lectius, lluites i conflictes que han patit i pateixen la repressió. Pretén fer visibles les dinàmiques repressives, denunciar les pràctiques policials i amplificar la solidaritat. El Tomb '05 seran 60 dies farcits d'actes a diferents pobles i ciutats que han viscut d'a prop aquesta repressió. Conclourà a Barcelona el proper 16 d'abril amb una manifestació unitària.

Es presenta la Xarxa d'Educació Lliure

L'1 de febrer va realitzar-se la presentació en assemblea de la Xarxa d'Educació Lliure amb la intenció de construir altrenatives i de rebutjar frontalment el sistema educatiu actual. Hi participaren unes 60 persones de col·lectius d'educació alternativa d'arreu de Catalunya. La trobada assolí, en un primer moment, un dels objectius de la Xarxa: la confluència dels diferents projectes i persones d'educació alternativa existents en l'actualitat. El passat diumenge 13 la Xarxa es tornà a trobar amb l'objectiu de crear diferents grups de treball i de presentar el projecte educatiu del Col·lectiu d'Educació Lliure Lahuasca.

Feliu Ventura

Cantautor de Xàtiva que ha actuat al Barnasants

"Quan faig concerts no m'agrada tocar i després marxar"

Feliu Ventura viu a Xàtiva des que hi ha va néixer fa 28 anys. Tercer de cinc germans, és també llicenciat en filologia catalana, tot i que ell prefereix anomenar-se "exestudiant de filologia". Va començar a cantar les seves cançons per als amics, després a casals, més tard a festivals. A l'edició del Barnasants d'enguany ha compartit escenari i repertori amb Lluís Llach al recital "Que no s'apague la llum". Malgrat tot, pensa que no es pot viure de la música en català i que "això només passa en comptades excepcions". Quedem a Gràcia, perquè més tard canta a La Torna. Pel carrer hi ha els cartells, costa de reconèixer-lo: "És una exigència meva". Comenta que està tip que li preguntin per Xàtiva i Raimon, així que ja m'ha fomut enlaire la primera (i òbvia, és veritat) pregunta.

MERITXELL SÁNCHEZ AMAT • **GRÀCIA**

Després de fer concerts de petit format, com ha estat tocar amb Lluís Llach al Palau d'Esports de Barcelona davant de 2..700 persones?
Un concert així em resulta bastant estrany però molt especial. Per a mi és la gran presentació. També és útil amb vista a fer concerts al País Valencià, ja que per desgràcia funciona molt de rebot i haver fet alguna cosa a Barcelona va bé. Crec que al públic li va agradar i és una bona manera de començar tots els concerts que ens queden per a aquest any.

Com va sorgir la idea de tocar junts?
Havíem coincidit en diversos recitals i en un d'ells va sortir del camerino per escoltar-nos, li va agradar i em va dir que li semblava una bona fórmula per portar-ho amb el seu espectacle "Poetes". Després de tocar junts uns dies, vam pensar que era absurd fer una primera part amb mi i una segona amb ell i em va proposar fer un espectacle junts i jo vaig dir "bé".

Per tu la cançó és una forma de compromís social. En el món discogràfic és una aposta difícil.
Per això he intentat buscar una discogràfica (Propaganda pel fet) amb què comparteixo maneres de fer i de pensar. No obstant això, les meves cançons sempre poden tenir dues o tres interpretacions. Vull que el meu missatge arribi al màxim de gent possible i per això el vesteixo de maneres diverses, sense defugir els problemes socials que vivim. De totes maneres, el treball de composició és un treball íntim, no penses en la gent que l'escoltarà. Fas el que a tu t'afecta com a persona. Si després ho graves i hi ha gent que se sent identificada, millor. Però no em plantejo que he de fer un disc en el qual he de parlar de deu temes socials perquè em semblaria fals.

Amb quin suport compta la música en català avui en dia?
La gent que sempre ha donat suport a la música en català és la gent compromesa amb projectes socials, de barri, antisexistes, de lluita contra l'especulació... La Conselleria de Cultura dels Països Catalans són realment aquesta gent, els que treballen perquè la música en català estigui als carrers i als casals. Cal exigir a la gent a qui li donem diners que faci aquesta feina, que la faci realment i que no tanqui espais on es fa música, que no posin impediments a la gent per obrir espais de discussió on treballa el jovent.

Al País Valencià la situació potser és més complicada que a Catalunya.
Discrepo amb això. És una visió de cert paternalisme des del Principat i d'una certa part de la intel·lectualitat valenciana. Al País Valencià hi ha molt de moviment i la falta de recursos humans se supleix amb molta dedicació. Em sembla que al Principat la situació ha estat pitjor, perquè des de les institucions es parlava amb la boca petita d'unitat de la llengua i no es deia res de la unitat de la terra. Això ha fet que la societat civil del Principat hagi estat moltes vegades desmobilitzada. Per als valencians que hem tingut una mínima consciència de les coses el nostre marc sempre han estat els Països Catalans. Al Principat això no ha passat sempre, el compromís s'acabava a l'Ebre, i moltes vegades no arribava ni a les terres de l'Ebre. Ara s'estan redescobrint els Països Catalans.

Els Països Catalans viuen d'esquenes els uns dels altres?
Cal més coneixement mutu i això ho dóna interessar-se per allò que passa als altres llocs. Els mitjans els tenim. Per internet podem saber el que passa a Sri Lanka moments després que passi! Per això quan faig concerts no m'agrada tocar i després marxar. Vaig als casals, llegeixo les publicacions locals, parlo amb la gent, surto de festa amb ells.

Feliu Ventura, Obrint Pas... Hi ha una nova onada de música del País Valencià...
Durant 20 anys no hi ha hagut grups de música que es puguin considerar consolidats al País Valencià, des d'Al Tall. A partir dels anys 80 la situació va ser difícil. A Ovidi Montllor li era difícil cantar, els nous grups i cantants que apareixien duraven un disc. Ara estan sortint nous grups que tenen molta qualitat. Es comença a entendre que cal una música més actual i contemporània en la llengua pròpia, tot i les dificultats que posen les institucions i els mitjans de comunicació.

ENGANXINES POLITICOSOCIALS

Conflictes ecològics

ACTIVITATS

Tomb antirepressiu
Fins al 5 de març
Exposicions sobre la repressió al Centre Social de Sants, Casal Indepenentista, Arran i Can Vies.
Divendres 4 de març
21.30 h: sopar i espectacle antirepressiu.
23 h: teatre i actuació musical
Inauguració de la Capella de Can Vies.
Dissabte 5 de març
18 h: xerrada "Control policial i dissidència política" a les Cotxeres de Sants.
Diumenge 6 de març
12 h: 18a Calçotada Popular a la Plaça de Sants, organitzada pel Casal Independentista de Sants.

Plataforma de les vies
Divendres 4 de març
19 h: xerrada sobre expropiacions al barri(pla de l'estació de Sants i calaix de les vies), al CSS.
Solidaritat amb Miniwatt
Diumenge 6 de març
11.30 h: manfiestació, a plaça Universitat.
Cinema Rebel (cinefòrum)
Dijous 10 de març
19.30 h: *La cuadrilla* de Ken Loach, a Cotxeres.
Dones lliures
Dilluns 7 de març
19 h: taller de sexualitat, al local de Creación Positiva.

Dimarts 8 de març
19.30 h: dia Internacional de la Dona Treballadora, manifestació a plaça Universitat.
Dimecres 9 de març
19 h: taula rodona sobres dones i immigració, a Can Vies.
Divendres 11 de març
19 h: taller de contes, al local de Creación Postiva.
Dissabtes 12 de març
10 h: acció performan's, al Mercat de Sants.
19 h: marxa de torxes, al Parc de l'Espanya Industrial.
21 a 24 h: festa de cloenda, al Casal Independentista de Sants.

ADRECES

Can Vies
c/ Jocs Florals, 42

CS de Sants
c/ Olzinelles, 30

Casal Independentista
c/ Premià, 31

Espai Obert
c/ Blasco de Garay, 2

AC Arran
c/ Premià, 20